

Istennek tetsző bűnvallomás

„Nincs sikere annak, aki titkolja a bűnét, de irgalomra lel, aki bevallja s kerül a bünt.” (Péld. 28:13) {5T 635.1}

Egyszerűek, igazságosak és méltányosak annak feltételei, hogy könyörületet nyerjünk Istentől. Az Úr nem vár el tőlünk semmi nehezét ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Nem kell hosszú, fárasztó zarándokútra indulnunk, nem kell fájdalmas vezeklést végeznünk, hogy ezek a tettek a menny Istenének kegyeibe ajánljanak minket, vagy jóvá tegyék bűneiket. Hanem az kap kegyelmet, aki bevallja s elhagyja a bűnét. Becses ígéret ez, amit a bűnbe esett ember kapott, hogy bízni tudjon Isten szeretetében, s törekedjék az örök életre, Isten országába. {5T 635.2}

Azt olvassuk, hogy Dániel, Isten látnoka, kedvelt férfiú volt a menny szemében. Magas állása volt Babilon királyi udvarában, s Istent szolgálta és tisztelte mind a jólétben, mind a próbák között. Mégis megalázkodott, bevallotta bűneit és népe vétkeit. Mély szomorúsággal ismerte el: „Vétkeztünk és gonoszságot műveltünk, gonoszok és lázadók lettünk, megszegtek parancsaidat és törvényeidet. Nem hallgattunk szolgálóidra, a prófétákra, akik nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez, atyáinkhoz és az ország egész népéhez. Te igazságos voltál, Uram, nekünk pedig mind a mai napig szégyen borítja az arcunkat, nekünk, Júda férfainak, Jeruzsálem lakóinak, Izrael egész népének, akik közel vagy távol laknak, azokban az országokban, ahová száműzted őket, amiért elpártoltak tőled.” (Dn. 9:5–9) {5T 635.3}

Dániel nem mentegette sem magát, sem népét Isten előtt. Hanem alázattal és töredelmes lelkülettel bevallotta gonoszságaik súlyos és terhelő voltát. Egyúttal azt is elismerte, hogy Isten igazságosan bánt azzal a néppel, amely semmibe vette követelményeit, s nem hallgatott kéréseire. {5T 636.1}

Ma is pontosan ilyen őszinte, szívből fakadó megtérésre és bűnvallomásra van égető szükség. Akik nem alázkodnak meg bűnvallomással Isten előtt, azok még nem teljesítették az Isten általi elfogadás legfontosabb feltételét. Aki nem élte át azt a megbánást, amit nem szabad megbánni, s nem vallotta be bűnét valódi megalázkodással, megtört lelkülettel, visszaborzadva a gonoszságtól, az még sohasem kereste igazán a bűnbocsánatot; s ha sohasem kerestük, soha meg nem találtuk Isten békéjét. Az egyetlen akadály, amiért nem nyerünk bűnbocsánatot régi bűneinkért: nem szívesen alázzuk meg büszke szívünket, nem teszünk eleget az igazság ígéje feltételeinek. Pontos utasításokat kaptunk ebben az ügyben. A bűnvallomás, akár nyilvános, akár nem, legyen szívből fakadó és önkéntes. Nem szabad a bűnbánatot kierőszakolni. Bűnbánatot nem szabad nyeglén, félvállról tartani. Nem szabad kisajtolni olyan emberekből, akik nem iszonyodnak el a bűn gondolatára. Az a bűnvallomás, mely könnyekkel és szomorúsággal vegyül, mely a legbensőbb lélek kitérása, megtalálja az utat a végtelen szánalom Istenéhez. A zsolttáríró mondja: „A megtört szívűekhez közel van az Úr, a bánatos lelkűt meggyógyítja.” (Zsolt. 34:19) {5T 636.2}

Tengernyi olyan bűnvallomás hangzik el, mint amelyet a fáraó tett, amikor Isten büntetései csattogtak a hátán. Elismerte ugyan bűnét, hogy megmeneküljön a további csapásoktól, később mégis újra csak dacolt, mihelyt a csapás elmúlt. Bálám bűnvallomása is ehhez hasonló volt. Bár megrémült az ösvényét elálló, kihúzott kardú angyaltól, beismerte a bűnét, nehogy ott haljon meg. Mégsem volt ez igazi megtérés, sem büntől való irtózás. Értéktelen, érdemtelen elismerés volt csak. Iskariótes Júdás, miután elárulta Urát, visszasietett a papokhoz, és így kiáltott: vétkeztem, mert elárultam az ártatlan vért. Bűnvallomása mégsem ajánlotta őt Isten könyörületébe. A kárhoztatás félelmes érzete, az ítélettől való rettegés sajtolta csak ki lelkéből. Azért ismerte be súlyos vétkét, mert megrémült a következményektől. Nem volt benne mély, szívettépő szomorúság, amiért elárulta Isten Fiát, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, keresztre feszítsék; hogy a gonosz, lelkiismeretlen emberek kezébe árulta el Izrael szentjét. Csak önző, sötétbe borult szíve kényszerítette a vallomásra. {5T 637.1}

Miután Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, szégyen és rémület töltötte el őket. Eleinte csak az aggasztotta őket, hogy hogyan mentegessék majd Isten előtt a bűnüket, s meneküljenek meg a rettegett halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket, Ádám felelt először. Részben Istenre, részben élettársára hárította a bűnt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.” (I. Móz. 1:12) Az asszony meg a kígyót hibáztatta: „A kígyó vezetett félre, azért ettem.” (I. Móz. 1:13) Miért teremtettél kígyót? Miért engedted meg neki, hogy bejőjön az Édenbe? Ezek a kérdések rejtőztek feleletében, amikor bűnét mentegette, s ezzel Istenre hárította a felelősséget bukásukért. A kimosakodás lelkülete a hazugság atyjában fogant meg, s azóta

is minduntalan felszínre tör Ádám összes fiaiban és lányaiban. Nem Isten Lelke ihleti az efféle bűnvallomásokat, ezért nem kedvesek Isten előtt. Az igazi megtérés arra készíteti az embert, hogy maga viselje büntudatát, s kimosakodás és álszenteskedés nélkül beismerje bűnét. Akár a szegény vámos, a bűnös még a szemét sem meri az égre emelni, hanem mellét veri ezekkel a szavakkal: „Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnőshöz!” (Lk. 18:13) S akik beismerik bűnüket, azok meg is igazulnak, mert Jézus a véérére hivatkozik a bűnét bánó ember érdekében. {5T 637.2}

Nem rangon aluli, ha az ember leborul Alkotója előtt, bevallja bűnét és bűnbocsánatért esdekel a megfeszített és feltámadott Megváltó érdemeire hivatkozva. Sőt, inkább emelkedett gondolkodásra vall, ha valaki elismeri helytelen tetteit az előtt, akit gonoszsága és lázadása miatt sebeztek meg. Felemelkedik az emberek és az angyalok előtt, mert „aki megalázza magát, azt felmagasztalják” (Mt. 23:12). De aki a bűnben született ember elé térdel, s gyónással tárja ki előtte titkos gondolatait, szíve rejtett dolgait, az gyalázatot hoz magára, mert lealjasítja férfiúságát, közönségessé teszi lelkének minden nemes hajlamát. Amikor elmondja bűneit a borivás és az erkölcstelen élet miatt megromlott pap előtt, akkor alacsonyra teszi jellemének színvonalát, ezért beszennyezi magát. Gondolatban a bűnös emberiséghez alacsonyítja le Istent, mert a pap Isten képviselőjeként áll előtte. A bukott ember előtt tett megalázó bűnvallomás a felelős a világot betöltő, növekvő gonoszságért, s azért, hogy egyre érettebb a végső pusztulásra. {5T 638.1}

Az apostol ezt mondja: „Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jak. 5:16) Némelyek azt olvassák ki ebből, hogy a papokhoz forduljunk feloldozásért, pedig nem ezt jelenti. Istennek valljátok meg bűneiteket – mert egyedül Ő bocsáthatja meg azokat –, hibáitokat pedig egymásnak. Ha megbántottad barátodat vagy embertársadat, ismerd be neki helytelen tetteidet, az ő kötelessége pedig az, hogy nagylelkűen megbocsásson neked. Azután kérd Isten bocsánatát, mert a testvéred, akit megbántottál, Isten tulajdona, s amikor sérelmet okoztál neki, akkor Teremtője és Megváltója ellen vétkeztél. Az ügy egyáltalán nem kerül a pap elé, hanem az egyedüli közbenjáró, mindenható Főpapunk elé, „aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bünt nem követett el” (Zsid. 4:15), s aki „együtt tud érezni gyöngeségeinkkel”, s meg tud tisztítani a gonoszság összes szennytől. {5T 639.1}

Amikor Dávid bünt követett el Uriás és felesége ellen, Isten előtt könyörgött a bűnbocsánatért. Ezt mondja: „Egyedül Te ellened vétettem. Ami színed előtt gonosz, azt tettem.” (Zsolt. 51:6) Minden elkövetett bűn Istenre hat vissza a sértett félről. Ezért esdekel Dávid bocsánatért, de nem a paptól, hanem az ember Teremtőjétől kéri. Így imádkozik: „Könyörülj rajtam, Istenem, hiszen irgalmas és jóságos vagy. Mérheterlen irgalmadban töröld el gonoszságomat!” (Zsolt. 51:3) {5T 639.2}

A valódi bűnvallomás mindig is nevének nevezi a bünt, s azok eseteit vallja be. Vannak bűnök, amelyeket egyedül Isten elé kell hoznunk. De lehetnek olyan bűneink, amelyeket emberek előtt kell bevallanunk, mert őket bántottuk meg, vagy pedig általánosabb bűneink, amelyeket az egész gyülekezet előtt kell bevallanunk. De minden bűnvallomás legyen határozott, pontos, azokat a bűnöket ismerje el, amelyekben vétkesek vagyunk. {5T 639.3}

Amikor az ammoniták nyomták el az izraelitákat, a választott nép könyörgéssel fordult Istenhez, s ez a könyörgésük szemlélteti a valódi bűnvallomás határozottságát: „Izrael fiai az Úrhoz kiáltottak, ilyen módon: Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk az Urat, a mi Istenünket és a Baálnak szolgáltunk. Az Úr ezt mondta Izrael fiainak: Amikor az egyiptomiak, az emoreusok, az ammoniták és a filiszteusok nyomták el titeket, és hozzám kiáltottatok, ugye kiszabadítottalak benneteket a kezükből? Mégis elhagytatok, és más isteneknek szolgáltatok. Ezért nem mentelek meg többé benneteket. Menjetek és könyörögjete az istenekhez, akiket választottatok magatoknak. Azok mentsenek meg benneteket szorongástok idején. Izrael fiai úgy feleltek az Úrnak: Vétkeztünk. Bánj velünk úgy, amint neked jónak látszik, csak ma szabadíts meg minket.” Azután bűnvallomásuk és imáik szerint kezdtek cselekedni is: „Eltávolították körükből az idegen isteneket, és az Úrnak szolgáltak.” S az Úr szerető szíve „megindult Izrael nyomorúságán” (Bír. 10:10-15). {5T 640.1}

A bűnvallomások csak akkor lesznek elfogadhatók Isten előtt, ha őszintén megtérünk és új életet kezdünk. Határozott változásoknak kell bekövetkezniük az életünkben: el kell hagynunk mindent, ami Isten szemében bántó. Ez az igazi bűnbocsánat gyümölcse. Pál ezt mondja a bűnbánattartásról: „Lám, ebből az Istennek tetsző szomorúságtokból mekkora buzgalom fakadt, sőt, mentegetőzés, méltatlankodás, félelem, vágyakozás,

megtorló szándék és büntetés! Mindezzel igazoltátok, hogy az ügyben ártatlanok vagytok.” (II. Kor. 7:11){5T 640.2}

Sámuel idején az izraeliták eltévelyedtek Istentől. A bűn következményeit szenvedték el, mert elvesztették az Úrba vetett hitüket. Nem voltak tudatában, hogy Isten hatalma és bölcsessége kormányozza a nemzetet. Elvesztették bizalmukat abban, hogy Isten meg tudja védeni és igazolni tudja ügyét. Elfordultak a világegyetem mindenható Kormányzójától és olyan kormányt kívántak, mint a körülöttük élő nemzeteké. Amikor ráébredtek vétkükre, ezt a határozott bűnvallomást tették: „Még azzal a gonoszsággal is megtetőztük bűneinket, hogy királyt kívántunk magunknak.” (I. Sám. 12:19) Azt a bűnt kellett bevallaniuk, amelyet Isten rosszal bennük. Lelkükre nehezedett hálátlanságuk, és elszakította őket Istentől. {5T 640.3}

Amikor bűn tompítja a bűnös erkölcsi felfogását, akkor nem ismeri fel jellemhibáit, s azt sem látja be, milyen borzalmas gonoszságot követett el. Ha nem engedelmeskedik a Szentlélek meggyőző erejének, továbbra is vak marad a bűne fölül. Bűnvallomásai nem őszinték és nem komolyak. Kifogásokat fűz bűnének beismeréséhez. Azt állítja, hogy ha mások lettek volna a körülmények, nem követte volna el ezt vagy azt, ami miatt megrovás alatt áll. Azonban Isten szavában a valódi megtérés és megalázkodás példái a bűnvallomás olyan lelkületét tanúsítják, ahol nem hoznak fel kifogást a bűnre, nem próbálják megmagyarázni azt. {5T 641.1}

Pál sem igyekezett védekezni. A legsötétebb színekkel ecseteli bűnét, minden mentegetőzés nélkül: „A főpapok felhatalmazásával sok szentet fogságba vettem és kivégzésük mellett szavaztam. Zsinagógáról zsinagógára jártam, sokszor megkínóztam őket, s így akartam őket káromlásra bírni. Sőt mindinkább elfogott a düh velük szemben, úgyhogy még idegen városokban is üldöztem őket.” (Ap. csel. 26:10-11) Nem habozott kijelenteni: „Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy üdvözítse a bűnösöket, s ezek közt én vagyok az első.” (I. Tim. 1:15) {5T 641.2}

Az alázatos, megtört szív, a valódi megtérés által lecsillapodva, megnyugodva, már valamelyest értékelni tudja Isten szeretetét és a Golgota keresztjét. Ahogyan a fiú bevallja bűnét szerető apjának, úgy a valódi bűnbánattartó is elmondja összes bűnét Istennek. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hűséges és igazságos, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonoszságtól.” (I. Jn. 1:9) {5T 641.3}